

מדרימים. מאות ילדים בני 16 ממלאים את רחבת הכניסה של "פינגוויין". נשענים על מכוניות, מודל אחרון, שאבא קנה. הבטיחו לי שאם אגמור את השנה בלי אף שלי, אקבל מכונית. אני לא אומר את השם שלי. אבא שלי לא צריך צרות עם מס־ההכנסה." דיסקוטק של נוער. "פה אף אחד לא סובי על השני", אומר אבי דחבש מבתים. כולם לבושים אותו הדבר, מסורקים באופן זהה, מדברים באותה העגה. רק המכוניות מסגירות את ההבדלים.

הלוויינים של תל-אביב נמשכים אל בילויה. כדי לספק את צורכי הקהל הצעיר לתחבורה נאותה הביתה, מארגנים כל הדיסקוטקים של בני-הנוער, "פינגוויין", קוליסאוס", "סינרמה" ודומיהם, הסעות קבועות, הלוך ושוב אל הדיסקוטק וממנו.

הבילוי האמיתי הוא מוחץ לדיסקוטק, להישען על המכוניות ולהסתכל בעיניים ריקות סביב, סביב. לשתות כמה שיותר בקבוקי-בירה ולנפנפם לאחור-מכן על המדרכות. ולחכות, לחכות... למה? להסעה המאורגנת שלוקחת הביתה. אלפי בני נוער מכל הערים-

"כל המחירים עולים, ואנחנו כבר חולים. יש מיתון ואבט-לה", שר אבי כהן, המוכתר של פאב "המדוכאים" שברחוב אלנבי. שרשרת שירי דיכאון ומצוקה, בין שולחנות, העמור סים מכל טוב, משקאות רק מתוצרת-חוץ. בקבוקים שלמים, יוצאים במחול. רוקדים ושרים על הגורל הנורא... "המדינה בבלגאן, לא האזרחים. אנחנו לא מרגישים כלום. לנו לא חסר", מסביר לוי יעקב, מדביק שטיחים. "כולם פה אנשי-עבודה, קמים בבוקר עם מרץ, זה הבניין שלנו. ב-5.00 עוזבים, תופסים שלוש שעות שינה, זה מספיק. בשביל מה קורעים את התחת?"

